

A Fővárosi Ítéltábla kiskorú I.rendű felperes neve I. rendű, az Erdős Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Erdős György ügyvéd) által képviselt - úgyis mint I. rendű felperes jogutódai - II.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) II. rendű és III.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) III. rendű felpereseknek - a dr. Molnár Ágnes Flóra ügyvéd (fél címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe dr. Keszthelyi Oszkár ügyvéd (fél címe) által képviselt beavatkozó neve (beavatkozó címe) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2016. június 16. napján kelt 39.P.21.746/2011/96. számú ítélete ellen az alperes részéről 97. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg együttesen a II-III. rendű felpereseknek 150.000 (Egyszázötvenezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 1.114.600 (Egymillió-egyszáztizennégyezer-hatszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A II-III. rendű felperesek gyermeke, az I. rendű felperes a terhesség 34. hetében, 2006. december 2. napján született meg az alperesi kórház szülészeti-nőgyógyászati osztályán, ahonnan még aznap áthelyezték a gyermekgyógyászati osztály koraszülött részlegére. Ezen a részlegen 2006 októberében Klebsiella halmozódást észleltek, és a közegészségügyi felügyelő 2006. december 7. napján arról tájékoztatta az ÁNTSZ ... Intézetét, hogy ismét jelentkezett a kórokozó, amit az inkubátoros szobában elhelyezett mind a négy csecsemőnél kimutattak. Az I. rendű felperesnél a Klebsiella fertőzés szepszist idézett elő, melynek következtében agyhártyagyulladás alakult ki, és ennek következtében agykamra-tágulattal járó vízfejtés jött létre. A maradandó agykárosodás miatt az I. rendű felperest súlyos szellemi- és mozgásfejlődési visszamaradottság jellemezte. Az I. rendű felperes az agykárosodással együtt járó tünetek enyhítése, illetve gyógyítása érdekében rendszeres kórházi kezelés alatt állt, 2007 áprilisában shunt beültetésre került sor, amellyel kapcsolatban további 12 beavatkozást végeztek, de az I. rendű felperes fertőzés és epilepsziás

rohamok miatt is többször szorult kórházi kezelésre. A gyermeknél 2010. december 21. napján kétoldali tüdőgyulladást diagnosztizáltak, majd a kezelés ellenére 2010. december 23. napján elhunyt. Az I. rendű felperes jogutódai a II-III. rendű felperesek, gyermekük súlyos betegsége és korai elvesztése mindkettejüket rendkívüli módon megviselte, ez házasságuk megromlásához, majd 2012. évi különválásukhoz vezetett. A II-III. rendű felperesek hangulata labilissá vált, gyermeket vállalni nem mernek, félnek új párkapcsolat kialakításától. A II. rendű felperes a depresszió határán áll, a gyermek elvesztését csak részben tudta feldolgozni, szinte az élet minden területén beszűkült az érdeklődése, aktivitása jelentősen lecsökkent. A III. rendű felperes a problémák elől a munkába menekült, hangulata erős hullámválságot mutat, gyermekének az elvesztését ő is csak részben tudta feldolgozni.

Az elsőfokú bíróság 22. sorszámu - a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.029/2013/4. számú közbenső ítéletével megfogalmazásbeli pontosítással helybenhagyott - közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperest kártérítő felelősség terheli az I. rendű felperesnél bekövetkezett Klebsiella fertőzésből eredő egészségkárosodás miatt a II-III. rendű felpereseket ért károkért.

A II-III. rendű felperesek a közbenső ítélet jogerőre emelkedése után pontosított keresetükben személyenként 6.000.000 forint, az I. rendű felperes jogutódaiaként személyenként további 4.500.000 forint, és ezen összegek 2006. december 2. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére kérték kötelezni az alperest. Ezen felül a vagyoni kártérítés körében a gyermek ápolásával-gondozásával járó többletköltségek, valamint gyermekük betegsége miatt felmerült többletkiadásaik megtérítésére kérték kötelezni az alperest. A II. rendű felperes jövedelemkiesés címén is kártérítési igényt támasztott, ezen a jogcímen 3.742.411 forint és ezen összeg 2010. április 1. napjától járó késedelmi kamatának a megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes részben megalapozatlannak találta a II-III. rendű felperesek vagyoni kártérítés iránti követelését és a telefon-, rezsi-, látogatás-, tisztasági-, kulturális-, és közlekedési többletköltség jogcímen érvényesített igények elutasítását kérte. A jövedelemkiesés jogcímen érvényesített II. rendű felperesi kereset tekintetében szintén az elutasításra irányult az ellenkérelme, álláspontja szerint a II. rendű felperes utólagosan nem igazolhatja, hogy a gyed lejártá után visszament volna dolgozni. Érvelése szerint egyébként is kétszeres kártérítést jelentene, ha a nem vagyoni kártérítés, valamint az ápolás-gondozás többletköltségének a megtérítése mellett a II. rendű felperes további pénzbeli kompenzációhoz jutna. A többi kártétel tekintetében is eltúlzottnak találta a II-III. rendű felperesek igényét, álláspontja szerint az összegszerűség megállapításánál azt is figyelembe kellett volna venni, hogy az intézményében nyújtott ellátás csak részoki szerepet játszott az I. rendű felperes egészséggromlásában és a halálával csak közvetett okozati kapcsolatban áll.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg: együttesen a II-III. rendű felpereseknek 7.109.948 forintot, ezen összeg részösszegei után járó késedelmi kamatával; a II-III. rendű felpereseknek személyenként 8.000.000 forintot, ezen összeg részösszegei után járó késedelmi kamatával; a II. rendű felperesnek 3.550.746 forintot, ezen összeg 2010. április 1. napjától járó késedelmi kamatával; valamint együttesen a II-III. rendű felpereseknek 800.000 forint plusz áfa összegű perköltséget. Ezt meghaladóan elutasította a keresetet, és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 648.483 forint szakértői költséget az állam javára, megállapítva, hogy a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

Döntésének jogi indokolása szerint a közbenső ítélet jogerőre emelkedését követően csak azt vizsgálhatta, hogy melyek azok a károk, amelyek az I. rendű felperes Klebsiella fertőzésével okozati összefüggésben alakultak ki. Az aggálytalan szakértői vélemény alapján kifejtette, hogy a gyermek

súlyos agykárosodása a Klebsiella fertőzés szövődményeként alakult ki, mellyel lényegében a halála is okozati összefüggésben áll. Fertőzés nélkül ugyanis nem lett volna szükség a shunt beültetésére, és azzal kapcsolatban 12 beavatkozás elvégzésére, és nem alakult volna ki az utolsó beavatkozás által előidézett, végső soron a gyermek halálához vezető gennyes agyhártyagyulladás. Erre figyelemmel alaptalanul védekezett azzal az alperes, hogy az intézményében nyújtott ellátás csak részoki szerepet játszott az I. rendű felperes egészségkárosodásában, hiszen ahhoz sem a pitvari sövényhiány, sem a koraszülöttsége nem járult hozzá. Ennek következtében az alperes teljes kártérítéssel tartozik a felperesek által elszenvedett vagyoni és nem vagyoni károkért, amelynek az összegét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény [régi Ptk.] 355. § (2) és (4) bekezdései alapján állapította meg. A vagyoni kártérítésen belül az ápolás-gondozás többletköltségét napi hat órai többletvekenység figyelembevételével határozta meg a ... Bt. szolgáltatási árai 75%-ának az alapulvételével. Ezen a jogcímen 3.996.000 forint kártérítést állapított meg, ezen összeg 2009. március 12. napjától járó késedelmi kamatával. A háztartási kisegítő többletköltségét az aggálytalan szakértői vélemény alapján napi két órás időtartamra vetítve ugyancsak a ... Bt. árainak az alapulvételével határozta meg 1.663.200 forintban, amely összeghez 2009. március 12. napjától járul a törvényes mértékű késedelmi kamat. A körülményekre tekintettel elfogadta, hogy a II-III. rendű felperesek idejük java részét beteg gyermekükkel töltötték, melynek következtében megnövekedtek a rezsiköltségeik és a telefonon történő ügyintézés folytán az ezzel kapcsolatos kiadásai is. Ezt alapul véve telefon többletköltség címén 219.500 forint, míg rezszi többletköltség címén 312.000 forint, és ezen összegek törvényes mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére kötelezte az alperest. A kulturális többletkiadás és az éjszakai felügyelet többletköltsége címén érvényesített kártérítési igényt elutasította. Kifejtette, hogy a további kártételek végső soron az alperes felróható magtartásával állnak okozati összefüggésben, ezért azok megtérítésére kötelezte az alperest. Ezen belül a fejlesztő kezelések többletköltségét 405.000 forintban, a látogatási többletköltséget 27.398 forintban, a támogató szolgálat utazási költségét 36.320 forintban, a gyógyászati segédeszközök költségét 69.358 forintban állapította meg azzal, hogy ezen összegekhez járulóan az alperes a törvényes mértékű késedelmi kamatok megfizetésére is köteles. A tisztasági többletkiadás címén igényelt kártétellel kapcsolatban rámutatott, hogy a beteg gyermek gyengébb immunrendszere miatt fokozott figyelmet kellett fordítani a lakás tisztán tartására és a család személyi higiénéjére, ami nyilvánvalóan többletkiadással járt. Azt is figyelembe vette, hogy az I. rendű alperes nem vált szobatisztává, ezért a pelenkázással kapcsolatban is többletköltségek merültek fel. Ezen a jogcímen 181.200 forint és törvényes mértékű kamatának a megfizetésére kötelezte az alperest. A körülmények mérlegelése alapján azt is elfogadta, hogy a különböző fejlesztések és gyógykezelések céljából az I. rendű felperest hozzávetőlegesen havi 200 kilométeres útvonalon kellett gépkocsival szállítani. Ebből kiindulva közlekedési többletköltség címén 199.972 forint kártérítést állapított meg ezen összeg törvényes mértékű késedelmi kamatával. Az életszerűség alapján elfogadta a II. rendű felperes nyilatkozatát, miszerint ha egészséges a gyermeke, úgy 2009. első hónapjaiban visszament volna dolgozni. Ennek az állításnak az életszerűségét alátámasztotta, hogy a II-III. rendű felperesek anyagi helyzete nem tette volna lehetővé, hogy az édesanya a gyed lejárta után is otthon maradjon, amennyiben egészséges a gyermeke. Mivel a II. rendű felperes a beteg gyermek gondozása miatt nem tudta folytatni jövedelemszerző tevékenységét, ezért a jövedelemkieséssel felmerült kára megfizetésére is kötelezte az alperest. A nem vagyoni kártérítési igények tekintetében kifejtette, hogy a pénzbeli kárpótlás azért illeti meg a II-III. rendű felpereseket, mert beteg gyermekük ellátása és ezzel együtt életvitelük hátrányos megváltozása nagymértvű pszichés megterhelést jelentett a számukra. Számba vette mindazokat a hátrányos következményeket amelyeket az átélt lelki válság idézett elő, melynek kompenzálásra személyenként 5.000.000 forint kártérítést állapított meg a II-III. rendű felperesek javára. Emellett a szülőket elhunyt gyermekük jogutódjaként további személyenkénti 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés illeti meg. A nem vagyoni kártérítéshez ugyancsak hozzájárul a régi

Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat. Mivel a II-III. rendű felperesek keresete nem volt nyilvánvalóan eltúlzott, ezért a Pp. 81. § (2) bekezdésének az alkalmazásával kötelezte az alperest a II-III. rendű felperesek ügyvédi költségeinek a megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes jelentett be fellebbezést, melyben annak részbeni megváltoztatását, és a kártérítés összegének 50%-os csökkentését kérte. Fenntartotta az elsőfokú eljárás során előterjesztett védekezését, hangsúlyozva, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe felróható magatartásának a részoki szerepét az I. rendű felperes egészségkárosodásában. Kiemelte a ... Igazságügyi Orvostani Intézet által adott alapszakértői véleményből azokat a megállapításokat, miszerint a más intézményekben történt ellátások is hozzájárultak az I. rendű felperes egészségromlásához. Felróható magatartása csupán arra korlátozódik, hogy a Klebsiella fertőzést nem akadályozta meg, de a shunt beültetéssel kapcsolatos beavatkozások során kialakult egészségkárosodásért nyilvánvalóan nem tartozik kártérítő felelősséggel. Az I. rendű felperes más intézményben folytatott kezelés során hunyt el, ennek az intézménynek a tevékenységéért nem terhelheti kártérítő felelősség. Hangsúlyozta, hogy az I. rendű felperesnél diagnosztizált pitvari sővényhiány intrauterin fejlődési rendellenesség, és mivel az a szülést megelőzően alakult ki, ezért fogalmilag kizárt, hogy annak kialakulásában szerepet játszott a szülés utáni fertőzés. Koraszülöttsége miatt az I. rendű felperes védekezőképessége gyengébb volt, mint a többi újszülötté, így annak ellenére nem tudta leküzdeni a fertőzést, hogy az elvárható gondosságnak megfelelően folyt a kezelése. Ez a körülmény szintén nincs okozati összefüggésben a felróható magatartásával, amit alátámaszt az is, hogy a koraszülött részlegen kezelt további három csecsemő maradványtünetek nélkül leküzdötte a fertőzést. Erre figyelemmel valamennyi kártétel tekintetében 50%-os csökkentést látott indokoltnak. A nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatban kifejtette: ez a relatív kompenzáció a körülményekhez viszonyítva határozható meg; annak összegét a bíróságok józansága, elkötelezettsége és mértéktartása szabja meg. Álláspontja szerint azt is figyelembe kell venni, hogy az egészségügyi szolgáltatók a központi költségvetésen keresztül juttatott forrásokból fizetik a kártérítést, így legfeljebb a társadalom teherbíró képességéhez igazodó összegű kártérítést lehet megállapítani. A vagyoni kártételek közül kiemelte a telefon, rezsi, tisztasági és közlekedési többletkiadás jogcímén megítélt tételeket, és előadta, nem volt olyan viszonyítási alap, amelynek a figyelembevételével megállapítható a többletként jelentkező kiadások összege. A viszonyítási alap hozzárendelése nélkül a „többslet” fogalma értelmezhetetlen, vagyis ezen igények összegének a bizonyítása nem történt meg. Fenntartotta azt is, hogy jövedelemkiesés jogcímén a II. rendű felperes nem jogosult kártérítésre, mivel nem bizonyította, hogy a gyes igénybevétele helyett visszament volna dolgozni, ha egészséges a gyermeke. Egészséges gyermek léte esetén olyan bizonytalansági tényezők merülhettek volna fel az I. rendű felperes további életvitelével kapcsolatban, amelyek bizonytalanná teszik a munkavállalását, utólagos feltételezésre alapítva viszont nem ítélt meg kártérítés. Továbbra is hangsúlyozta, hogy a II-III. rendű felperesek kétszeresen érvényesítenek kártérítési igényt, hiszen a vagyoni kártérítés címén érvényesített igényeik az élet minden egyes területét, az összes kiadásukat lefedik. Emellett nem marad olyan érvényesítetlen igény, amelyben a szülők minden többletideje, érzelmi és fizikai energiája forintosítva van. Álláspontja szerint logikai ellentmondás a szülőt a nem vagyoni kárigénynél érzelmileg és anyagilag erején felül teljesítő hozzátartozóként, majd a vagyoni kárigénynél anyagi ellenszolgáltatásért cserébe piaci szolgáltatást nyújtó vállalkozóként figyelembe venni.

A II-III. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokain alapuló helybenhagyására irányult. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság rendkívül alacsony összegben állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét, így annak további mérséklése nem indokolt. Ezt a társadalom teherbíró képességeihez való igazodás követelménye sem indokolja, hiszen nem feltételezhető, hogy az egészségügyi szolgáltatókat finanszírozó Magyar Állam ne lenne

fizetőképes. Utaltak arra, hogy az alperesnek lehetősége lenne, hogy a megítélt kártérítés összegének egy részét beszedje a kárt okozó alkalmazottjától, de információik szerint az alperes nem szokott élni ezzel a lehetőséggel. Az eljárás elhúzódása nem mentesítheti az alperest a késedelmi kamatfizetési kötelezettség alól, hiszen a közbenső ítélet jogerőre emelkedését követően már tisztában volt vele, hogy fizetnie kell, de ennek ellenére elutasította az egyezségi ajánlataikat, holott korábbi fizetéssel minimalizálhatta volna a kamatterheket. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette, hogy az I. rendű felperes egészségkárosodása a Klebsiella fertőzés szövődményeként kialakult agykárosodásra vezethető vissza, más tényezőnek nem volt szerepe az egészségkárosodásnak a kialakulásában. Ebből következőleg az alperes teljes kártérítő felelősséggel tartozik minden vagyoni és nem vagyoni kárúért. A II. rendű felperes hangsúlyozta, személyes előadása is a bizonyítási eszközök közé tartozik, amelynek során úgy nyilatkozott, hogy visszament volna dolgozni, ha egészséges a gyermeke. Ezzel a jövedelemkiesés címén keletkezett kára bizonyításra került, vagyis a bizonyítatlanság miatti elutasításra nincsen indok. Hangsúlyozták, hogy a telefon, rezsi, tisztasági és közlekedési többletköltségek tekintetében a károk összegszerű bizonyítása lehetetlen, ezért azt a régi Ptk. 359. §-a alapján az általános kártérítés szabályai szerint kell meghatározni.

Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a II-III. rendű felpereseket megillető kártérítés összegének a meghatározása szempontjából jelentőséggel bíró tényállást hiánytalanul felderítette, arra alapított érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, lényegében annak jogi indokolását is osztotta, amit azonban a fellebbezésre tekintettel részben pontosított, részben kiegészített a következőkkel.

Az alperes elsősorban arra hivatkozással kérte a kártérítés összegének az 50%-os csökkentését, hogy felróható magtartása csak részoki szerepet játszott az I. rendű felperes maradandó egészségkárosodása kialakulásában, illetve halálában. Ez a érvelés azonban nem áll összhangban a jogerős közbenső ítélettel, amely szerint az alperes kártérítéssel tartozik mindazon kárúért, amelyek okozati összefüggésben állnak az I. rendű felperesnél bekövetkezett Klebsiella fertőzéstől eredő egészségkárosodással. A közbenső ítéleti rendelkezés megfogalmazásának a pontosításával a Fővárosi Ítéltábla egyértelműen kifejezésre juttatta, hogy az alperes felróható magatartásán kívül nem talált más olyan részoki tényezőt, amely hozzájárult volna a Klebsiella fertőzés kialakulásához. A közbenső ítélet indokolásából kitűnően az alperes felróható magtartása abban mutatkozott meg, hogy nem az elvárható gondossággal választotta meg azt a kórtermet, ahová az I. rendű felperest elhelyezte, hiszen tisztában kellett lennie azzal, hogy koraszülöttsége miatt az I. rendű felperes fokozottan hajlamos volt az infekcióra. A közbenső ítélet jogerőre emelkedésével tehát eldőlt, hogy az I. rendű felperes koraszülöttségéből eredő fokozott fertőzési hajlam nem ad alapot az alperest terhelő kártérítő felelősség mértékének a csökkentésére.

Az I. rendű felperesnél észlelt pitvari sövetnyhiány a rendelkezésre álló orvosszakértői vélemények szerint olyan intrauterin fejlődési rendellenesség, amely az I. rendű felperesnél nem eredményezett egészségkárosodást, és a halálában sem játszott oki szerepet. Az aggálytalan szakértői véleménnyel nem áll összhangban az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a pitvari sövetnyhiány kialakulásában a szülés után fellépett fertőzések is szerepet játszottak. Ennek ellenére ez a téves megállapítás az elsőfokú bíróságot nem befolyásolta a kártérítés összegének a megállapítása során, hiszen elfogadta azt a szakértői megállapítást, miszerint a pitvari sövetnyhiány nem igényelt orvosi beavatkozást, mivel nem eredményezett az I. rendű felperesnél egészségkárosodást. Ezzel párhuzamosan az is megállapítható, hogy az I. rendű felperes maradandó egészségkárosodása az újszülött korban elszenvedett Klebsiella fertőzés súlyos szövődményeként következett be. A

fertőzés következtében az I. rendű felperesnél vérmérgezés, „agyhártyagyulladás következményes agykamra-tágulattal járó vízfejűség” jött létre, és ez az agykárosodás vezetett a gyermek súlyos szellemi- és mozgásfejlődési visszamaradottságához (60. sorszám alatt csatolt szakértői vélemény 41. oldala). A shunt beültetése a vízfejűség miatt vált szükségessé, majd a shunt csere alkalmával kialakult fertőződés vezetett az I. rendű felperes halálához (86. sorszám alatt csatolt szakértői vélemény 10., 17. oldala). Az aggálytalan orvosszakértői vélemény - amint azt az elsőfokú bíróság helytállóan kifejtette - kétségmentesen bizonyította, hogy a shunt beültetésére, annak cseréjére, illetve a shunttel kapcsolatos orvosi beavatkozásokra nem lett volna szükség, ha a Klebsiella fertőzés súlyos szövődménye nem alakul ki a felperesnél. Ez azt jelenti: a Klebsiella fertőzés végső soron oksági kapcsolatban áll mind az I. rendű felperes egészségkárosodásával, mind pedig a halálával. Shunt beültetése nélkül ugyanis az I. rendű felperes nem lett volna újabb fertőződésnek kitéve, és elkerülhető lett volna a tragikusan korán bekövetkezett halála. Erre az oksági kapcsolatra figyelemmel - amint arra az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott - az alperes kártérítő felelősségének a mértéke nem csökkenthető.

Az elsőfokú bíróság helyes szempontok alapján határozta meg a II-III. rendű felpereseket megillető vagyoni és nem vagyoni kártérítés összegét is. A nem vagyoni kártérítés összegének a meghatározásakor számba vette mindazokat a hátrányokat, amelyeket egészségkárosodása folytán az I. rendű felperesnek el kellett viselnie, és amelyek gyermekük súlyos egészségkárosodásával okozati összefüggésben érték a szülőket. Az elsőfokú bíróság a káresemény idején érvényesülő ár- és értékviszonyokat irányadónak tekintve, az elszenvedett nem vagyoni károk súlyosságához igazította a kártérítés összegét, amely a hasonló ügyekben megítélt nem vagyoni kártérítések összegéhez viszonyítva nem tekinthető eltúlzottnak. Ez utóbbi körülményre figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés a társadalom teherbíró képességéhez viszonyítva sem minősíthető eltúlzottnak, annak mérsékelése ezért nem volt indokolt.

A régi Ptk. 355. § (1) bekezdése értelmében a károsult teljes kártérítésre jogosult, ennek érdekében a kárért felelős személy egyaránt köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárának a megtérítésére is. Ez azt jelenti, a nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges kárpótlás mellett a károkozónak a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a költséget is meg kell térítenie, amely a károsultat ért vagyoni hátrány kiküszöböléséhez szükséges [rég. Ptk. 355. § (4) bekezdés]. A kártérítésre vonatkozó törvényi szabályok egyértelműek a tekintetben, hogy a károsultakat megillető nem vagyoni kártérítés nem lehet hatással a vagyoni kártérítés összegére, a vagyoni kártérítés nem mérsékelhető arra tekintettel, hogy a károsultak nem vagyoni kártérítésben (kárpótlásban) is részesülnek.

A vagyoni kártételek tekintetében - ugyanúgy, ahogy a nem vagyoni kártérítés tekintetében - az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor az alperes felróható magatartásán kívül más részoki tényezőt nem vett figyelembe a vagyoni károk előidézőjeként. Ebből következően - az előzőekben már kifejtettek szerint - az 50%-os csökkentésre irányuló alperesi fellebbezési kérelem teljesítésének nem volt jogalapja.

Az elsőfokú bíróság azt is részletesen kifejtette: nem volt szükség annak bizonyítására, hogy súlyosan beteg gyermekük ellátása érdekében a szülők többet tartózkodtak otthonukban annál, mintha egészséges gyermeket neveltek volna. Az otthon töltött idő megnövekedése miatt nyilvánvalóan megnövekedtek a rezsiköltségeik is, de emellett a gyermek betegsége is a rezsiköltségek megnövekedésének az irányába hatott. Az egyenletes hőmérséklet fenntartása ugyanis fűtési többletköltséggel járt, emellett a gyermek részére többet kellett mosni, ami megnövelte a vízfogyasztást. A gyermek ellátása miatt a szülők szabadideje is jelentősen

lecsökkent, ezért a személyes kapcsolattartással szemben a telefonos kapcsolattartásra szűkült a külvilággal történő kapcsolatuk. Ezen kívül az is hozzájárult a telefon díjának a megnövekedéséhez, hogy a beteg gyermek fejlesztő kezeléseinek, valamint orvosi ellátásának a megszervezése is telefonon keresztül történt. A fokozott higiénés követelmények, valamint az a körülmény, hogy a beteg gyermek nem vált szobatisztává, megnövelte a család tisztítószerre fordított kiadásait. Ezekre a körülményekre tekintettel a telefon és rezsi többletköltség, valamint a tisztasági többletkiadások címén megítélt kártérítés összege nem volt eltúlzott, ezért annak csökkentésére a Fővárosi Ítéltábla nem látott indokot.

A II-III. rendű felperesek azt is igazolták, hogy rövid élete során beteg gyermekük számtalan alkalommal szorult kórházi kezelésre, emellett rendszeresen jártak vele fejlesztő kezelésekre is. A mozgásfejlődésben súlyosan visszamaradott gyermek szállítása kizárólag személygépkocsival volt megoldható, így a közlekedési többletköltség jogcímén megítélt, összesen 199.972 forint kártérítés sem minősíthető eltúlzott összegűnek.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta azokat az indokokat is, amelyek alapján az elsőfokú bíróság megítélte a II. felperes részére a jövedelemkiesés címén járó kártérítést. Tény, hogy a II. rendű felperest az akadályozta a munkavállalásban, hogy munkaviszony mellett nem tudta volna ellátni beteg gyermekének az ápolását és gondozását. Az alperes a fellebbezésében azzal érvelt, hogy a II. rendű felperes élete másképpen is alakulhatott volna, más körülmények - például, ha születik még egy gyermeke - is akadályozhatták volna az ismételt munkavállalásban. Ez az érvelés azonban csupán feltételezésen alapul, nem veszi figyelembe a tényeket, így nem alkalmas arra, hogy a jövedelemkiesés címén megítélt kártérítésre vonatkozó ítéleti rendelkezés helytállóságát kétségessé tegye. A Fővárosi Ítéltábla ezért e kártétel tekintetében sem látott indokot az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

A Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében az eredménytelenül fellebbező alperes köteles megtéríteni a II-III. rendű felperesek részére a jogi képviselőjük ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költségeiket. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja és az (5), (6) bekezdései alapján, a tényleges ügyvédi tevékenységre figyelemmel, mérlegeléssel állapította meg, amelyhez a 4/A. § (1) bekezdése szerint hozzáadódik az áfa.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az Itv.56. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2016. november 16.

Dr. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Csordás Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Kincses Attila s.k.

bíró